

mentariske Repræsentanter i de paagældende Lande forpligtede til, understøttede deri af det internationale socialistiske Bureaus sammendragende Virksomhed, at opbyde alle Midler, som de anse for at være anvendelige og mest virksomme til at forhindre Krigens Udbrud. Disse Midler maa naturnødvendigt forandre sig efter Klassekampens Skarphed og efter den almindelige politiske Situation.

For saa vidt Krigen alligevel skulde komme til Udbrud, ere de forpligtede til at arbejde paa dens hurtige Tilendebringelse og med al Kraft at stræbe hen til, at den ved Krigen foraarsagede økonomiske og politiske Krise udnyttes til at opagitere Befolkningen og derved paa-skynde det kapitalistiske Klasseherredømmes Afskaffelse.“

Den 7de skandinaviske Arbejderkongres i Kristiania i 1907 vedtager følgende:

„Den 7de skandinaviske Arbejderkongres, Kristiania 1907, hilser med levende Tilfredshed den enige Beslutning om endnu kraftigere Optræden overfor enhver Krigsfare og en Kamp mod Militarismen overhovedet, som nylig er vedtagen af Arbejdernes Verdensparlament i Stuttgart.

Kongressen deler den her udtalte Opfattelse, at Nutidens Krigsfare væsentligt har sin Rod i de Interessekonflikter, der fremkaldes af den kapitalistiske Konkurrence, saaledes at først Arbejderklassens og Socialismens Sejr fuldt ud vil betrygge ethvert Folks Frihed og Selvstændighed saavel som Verdensfreden mellem de i Broderskab forbundne, om fælles Kultur-opgaver samvirkende Nationer. Alt Arbejde for Socialismen er saaledes tillige et Arbejde for Freden, og et stærkt Socialdemokrati i ethvert Land er en paalidelig Fredsgaranti. Men Arbejderne maa desuden — som ogsaa fremhævet i Stuttgart-resolutionen — direkte og positivt bekæmpe Militarismen med de Midler, der anses for de mest formaalstjenlige i hvert Land.

Særlig for de mindre, men kulturelt højeststaaende Nationers Frihed og Selvstændighed udgør allerede nu den social-

demokratiske Arbejderklassens internationale Solidaritet et Værn af største Værdi.

For disse Nationer maa det i ganske særlig Grad være en Livssag at gaa forrest i Arbejdet for Fredens Betyggelse og for internationale Retstilstande. Nordens Arbejdere have her en Opgave af største Betydning. Kongressen konstaterer, at dels det mægtige Tryk af hele Arbejderklassens stadig stærkere fremtrædende Fredsvillie, dels utvivlsomt ogsaa Frygten for de ganske uberegnelige Katastrofer, der sandsynligvis blive Følgen af en Verdenskrig, hvor den moderne Militarisme til sit Ødelæggelsesværk tager de mest fuldkomne og nyeste Hjælpemidler i Brug — ikke blot til Lands og til Vands, men ogsaa i Luften og under Vandet —, at begge disse Faktorer omsider have nødsaget selv de store Militæretaters Regeringer til at raadslaa om Oprettelse af Voldgift i mellemfolkelige Stridigheder, ja endogsaa til at anbefale alle Lande en alvorlig Drøftelse af Afrustningsspørgsmaalet. Kongressen opfordrer derfor det arbejdende Folk i de skandinaviske Lande og i Særdeleshed dets Rigsdagsmænd til af al deres Evne at drive deres respektive Regeringer fremad paa Vejen til Voldgiftsinstitutionens Befæstelse og stadig mere udstrakte Anvendelse.

Hvad der særlig gør Militarismen forhadet i de arbejdende Folk, er dens Dobbeltvæsen, idet den ikke blot sigter udadtil, men ogsaa er et Værn for den herskende Klasse mod saakaldte indre Fjender. Kongressen anbefaler derfor en fortsat Agitation, der, samtidig med, at den bibringer den unge Arbejder alment socialdemokratisk Livssyn og Oplysning, særlig klargør for ham, at han med Uniformen ingenlunde ophører at være Borger med Pligter ogsaa mod den Klasse, hvorfra han er udgaaet, og hvortil han snart vender tilbage.

Kongressen venter altsaa af Socialdemokratiet i alle Nordens Lande et fortsat energisk Arbejde for Militarismens Tilbagetrængning paa alle Omraader, for den størst mulige Beskyttelse af værne-